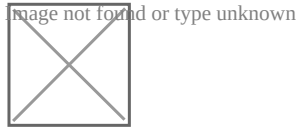

Μητροπολίτης Ιερόθεος Μιλητουπόλεως (1874 - 20 Ιανουαρίου 1956)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μητροπ. Μιλητουπόλεως Ιερόθεος

Ο κατά κόσμον Ιωάννης Γιαχόπουλος του Αντωνίου και της Αικατερίνης γεννήθηκε στην Πρεμετή Β. Ηπείρου το 1874. Σπούδασε στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης. Το 1900 εκάρη μοναχός. Το 1907 ακολούθησε τον μητροπολίτη Τραπεζούντος και μετέπειτα Οικουμενικό Πατριάρχη Κωνσταντίνο ς' (+1930), ο οποίος τον προήγαγε σε μητροπολίτη Μιλητουπόλεως. Ως πατριαρχικός απεσταλμένος στην Κορυτσά εργάσθηκε επίμονα και υπομονετικά υπέρ ανορθώσεως των πιστών. Οι Αλβανοί όμως τον έδιωξαν.

Απεσύρθη στο Άγιον Όρος το 1930, κι έμεινε στην αρχή στο Λαυριώτικο Κελλί του Αγίου Ευσταθίου-Μυλοποτάμου, όπου είχε μήνες εξόριστος και ο Οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ ο Γ'. Κατόπιν, το 1935, διέμεινε στο Κελλί του Αγίου Ελευθερίου-Βουλευτηρίων, στην παραλία της σκήτης, της Αγίας Άννης. Έμεινε στο Άγιον Όρος περί τις τρεις δεκαετίες. Η εκεί παραμονή του διακρίνεται για την ακτημοσύνη του, την απλότητά του, την φιλοχρηματία του, την ασκητικότητά του, το φιλακόλουθο και την ελεημοσύνη του.

Ας αφήσουμε όμως καλύτερα να μιλήσουν εκείνοι που τον γνώρι-σαν από κοντά: «Υπήρξεν, ο αείμνηστος, η ενσάρκωσις της αγιότητος. Είχε μισήσει τελείως τα χρήματα, και έχων τελείαν ακτημοσύνην, όταν εισέπραττε το αρχιερατικόν επίδομα, διένειμεν αυτό αμέσως εις τους ενδεείς. Εις τον λιμόν του 1941 έμεινε συνεχώς νήστις διά να τρέφη άλλους. Προ έτους μη έχων άλλο τι να προσφέρει, προσέφερε το μοναδι-κόν του ράσον ... Άγαν φιλακόλουθος ων, παρέμενεν εις τας αγρυπνίας εν τω αρχιερατικώ θρόνω ως πανύψηλος δρυς, ιστάμενος επί 15 και 18 ώρας ... Εδείχθη ωσαύτως η ενσάρκωσις της ταπεινώσεως, πραότητος, ακλονήτου πίστεως ... Ό,τι και να είπη τις ως προς την καρτερίαν του όσον αφορά εις τον ύπνον και τα φαγητά, είναι ολίγον. Ουδαμώς ηνοχλείτο από επιθυμίας καλοζωίας. Η εγκράτειά του είχε μεταβληθή εις ασκητικήν αταραξίαν. Εάν τον παρακολουθήσωμεν κατά τας ιεράς αγρυπνίας, θα ελέγομεν ότι εφάνετο ως να είχε υπερνικήσει παντελώς την επιθυμίαν του ύπνου. Ο εκλιπών υπήρξε παράδειγμα

ελεημοσύνης. Ακτήμων ως πραγματικός μοναχός, απεχόμενος και πάλιν απεχόμενος και πάντοτε εαυτόν προσφέρων και τους πάντας ευεργετών. Ετίμησε την Εκκλησίαν. Υπήρξε αφοσιωμένος θεράπων εις τον Κύριον».

Η μόνη περιουσία που άφησε ο σεβάσμιος αυτός ιεράρχης, «το σέμνωμα αρχιερέων» και «υπόδειγμα καθήκοντος», ήταν ένα άγιο δισκοπότηρο για το ναό του Πρωτάτου, μία εικόνα για το Κυριακό της σκήτης της Αγίας Άννης και λίγα τρόφιμα, που μοιράσθηκαν ως ευλογία στους άπορους ερημίτες. «Υπερμεσούντος μηνός Ιανουαρίου απεδήμησε προς Κύριον, ον παιδιόθεν υπηρέτησε, πλήρης ήμερων και αγιότητος ο επίσκοπος Μιλητουπόλεως Ιερόθεος».

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 20.1.1956. Ο μακαριστός Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης (+1983) γράφει στοχαστικά περί αυτού σε νεκρολογία: «Οι Αγιορείται απαξάπαντες από ετών διεκήρυττον “τοιούτος ημίν έπρεπεν αρχιερεύς”. Αρχιερεύς πένης. Πολλοί όμως των συναδέλφων του, επισκέπται και προσκυνηταί, έχοντες αλλοία κριτήρια της επιγείου βιοτής “εκίνουν τας κεφαλάς λέγοντες· άλλους έσωσεν, εαυτόν ουκ ηδυνήθη σώσαι”. Αυτός δε ο υπεράνω των γήινων γενόμενος, ουκ επαίνους, μήτε σκώμμασι προσέχων, ένα σκοπόν της ζωής του έθετο, την αγαθοεργίαν, εξ ης και κατέλιπεν ως αγλαούς καρπούς τέκνα του πνευματικά, κατέχοντα ζηλευτάς θέσεις εν πανεπιστημίαις και τη ανώ-τερα Ιεραρχία της Εκκλησίας μας, και εδικαιούτο να λέγη “ιδού ο εμός πλούτος”, και δεν το έλεγε ποτέ, εκ ταπεινώσεως και μετριοφροσύνης. Απήλθεν ήδη εις τον ποθούμενον Χριστόν και οι πατέρες του Όρους από καρδίας εύχονται όπως του μακαριστού Μελιτουπόλεως κυρού Ιεροθέου είη αιωνία η μνήμη».

Πηγές - Βιβλιογραφία

Γαβριήλ Διονυσιάτου αρχιμ., Λαυσαϊκόν του Αγίου Όρους, Βόλος 1953, σσ. 22-23. Του αυτού, Μελιτουπόλεως Ιερόθεος, Αγιορειτική Βιβλιοθήκη 235-236/1956, σ. 89. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Ο μητροπολίτης Μιλητουπόλεως Ιερόθεος (1876-1956), Πρωτάτον 30/1991, σσ. 96-98.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ. 545-551